

Peder Skogstad

Peder Skogstad døde 4. februar 2021 efter kort tids sygdom.

Peder blev født 24.03.1947

Fra Sejlklubben Sundet – hjemmesiden marts 2021

Peder Skogstad døde den 4. februar

4. marts 2021

Peder Skogstad har haft et lang og flot liv i klubben. Medlemmer og sejlervenner har sendt nekrologer og beretninger. Dem bringer vi her – til ære for Peder Skogstad og til minde om ham.

Mindeord

Peder sejlede i mange både bl.a, Trapez jolle.

H-Båden DEN-60 "Swift" ca. 1973-74. Andel i "Windy" Yawl, hvor han begyndte Jordomsejling ca. 1975 sammen med Søren Kåber, Rene ?, og Thomas Bretton Meyer. Pga. uenighed og frafald af folk opløstes projektet i Middelhavet.

H-båden DEN 247 "Trojka" 1977-78 sammen med Leif Olsen og Lau Jacobsen. Samarbejdet opløstes, da det var for meget med tre skippere om bord. Spækhugger DEN 65 "Knudsen" 1978.

Derefter Spækhuggerne "Hvalborg", "genbrug" og "igenbrug". Lord Helmsmand 31 "Balena" 1997 til 2020. Nord 80 projekt 2020 kun til kapsejls.

Skrevet af Fritz Johansen

Torsdag d. 4. februar om formiddagen sov Peder stille ind omgivet af hustru Birgitte, og gode venner.

Født 24. marts 1947, død 4. februar 2021.

Peder ønskede at få sin aske drysset ud over kapsejladsbanen når det bliver muligt at arrangere. Man kunne forestille sig at en masse både sejle med ud i kortege, for at få et smukt minde.

På vej til en "FYN RUNDT" kapsejlad ville Peder og Bauer sejle syd om til Fyn pga. vejret. Da de rundede Stevns begyndte man at afholde skydeøvelser på Fortet så kugler og granater fløj om ørene på dem, hvor på Peder kiggede op og sagde stille: "Det er da godt det er de gamle sejl vi har på".

En Spækhugger mester er her ikke mere

Peder Skogstad døde 4. februar 2021 efter kort tids sygdom.
Peder blev født 24.03.1947

Hans karriere i Spækhugger klassen startede i 70'erne.
Peder har siden 1978 deltaget ved DM 39 gange med mange top resultater – heraf som vinder 6 gange.
Sjælland Rundt som vinder 8 gange – sidste gang i 2018
Og han har sejlet Fyn Rundt, Møn Rundt, Hven rundt og meget mere MANGE gange.

I 1980erne var Peder en del af den drivende flok i Spækhugger klassen sammen med bl.a. Hans Erik Ortving.

4 Spækhugger har Peder haft; 65 KNUDSEN, 130 VALBORG, 114 GENBRUG og 135 IGENBRUG
Knudsen havde Peder selv – de næste 3 både havde han sammen med Søren Due.
Peder og hans "lærlinge" Bjarne og Søren fandt igen sammen i 2015. I en lånt båd knækkede de masten i første sejlads.

Det skulle løses, så Peder og Søren købte DEN 114 for at kunne aflevere en mast. Men med 114 gav de den atter gas med Spækhugger sejlads og dermed de sidste 5 års Spækhugger meritter, hvor Peder har stået på podiet til DM de sidste 3 år. I 2018 som vinder og dermed Peders 6. DM guld.

Vi havde ofte besøg af Peder i Aarhus . Det kunne være til lokale sejlads i lånte både eller for at sejle Fyn Rundt med os i Canasta eller Trines Tvangsarv. Han tog også gerne turen med bussen til Aarhus for være med til at sejle spækhuggermester rundt i Danmark og Norge i ROXY (en J-145) eller for at være turist til Sejlsports VM 2018.

På de lange ture kunne Peder stå ved roret i timevis – gerne med en øl serveret i ny og næ. Han var en rolig og sej tur-sejler. Han fortalte gerne om hans mange solosejladser – især i Knudsen.
Sommerferie sejlads Svanemøllen-Christiansø nonstop, for så at feste på Månen i flere dage inden sejladsen fortsatte.

Der er ikke et sted langs Danmarks kyster, han ikke har været.

Peder var ikke den der førte sig frem. Det tog tid at lære ham at kende. Men fordi vi har kendt ham i så mange år, står vi tilbage med mange gode minder.

Han var en dygtig sejler, men vigtigst var han en god sejlerkammerat. Altid fair, hjælpsom og ordentlig.

Vi er mange, der har mistet en god sejlerkammerat. Ære være hans minde. Vores tanker går til Birgitte og familien.

DEN 109 Canasta Jesper og Per

PS: se filmen Sjælland Rundt 1981; 90 Spækhuggere til start og med Peder som vinder

<http://spaekhugger.dk/arkiv/et-dansk-lystfart%C3%B8j/>

og læs bogen “Et Dansk Lystfartøj”, side 32 med Hans Erik Ortving’s interview med Peder.

<http://spaekhugger.dk/arkiv/et-dansk-lystfart%C3%B8j/>

Den Danske chance for en sejr var druknet i Køge Bugt

Peder Skogstad skulle som rigtig mange andre unge mennesker prøve kræfter med den af Poul Elvstrøm udviklede Trapez jolle. I 1970 lykkedes det Peder med Jørn Drasbæk som gast at vinde Skandinavisk Hold Mesterskab med Vedbæk Sejlklub som arrangør. Et hold bestod af tre joller, og i de to andre besætninger var Hans Kryck og Dirk Bacher fra Yachtklubben Furesøen og Vivi og Jens Andreasen fra Sundet.

Året efter var det Brøndby Stand Sejlklub der stod for arrangementet. Ved denne sejlads havde Peder Bent Ole West med som gast. Den øvrige del af trekløveret var det samme som året før.

Der var naturligvis store forventninger til sidste års mestre. Der blev ved dette stævne sejlet efter et cup- system, og i finalen var vi oppe imod et Svensk hold fra Kalmar.

Desværre skete der det meget uheldige ved første mærke at Peder og Bent Ole knækkede et vant og masten ente i havet. Trods uheldet kunne vi glæde os over en samlet anden plads.

I mange år når Peder og jeg tog en tur ned af memory lane ofte efter indtagelse af en del bajere, genkaldte vi os Wilhelm D. Krause (chefredaktør på hedengangne Sejl og Motor) lakoniske bemærkning fra artiklen i bladet ”*Den Danske chance for en sejr var druknet i Køge Bugt*”, med slet skjult reference til et tidligere søslag samme sted.

Jens Andreasen

Kasserollen

Allerede indledningen, får det til at løbe én koldt nedad ryggen.. Men nej, bare rolig. Det er er en munter historie.

I starten af 80’erne var Sejlklubben Sundet på skiferie. Destinationen var byen La Daile (Val d’Isere) Frankrig.

Ulf Høj stod for turen, så alt klikkede.

Værelsefordelingen, blev så’en, at Peder Skogstad, Hans Erik Ortving, Allan Køningsfeldt og undertegnet, boede sammen i 14 fantastiske dage.

For mit vedkommen, var det allerførste gang på alpin ski, Allan havde prøvet det en enkelt gang før som lille dreng og alt tyede på, han havde glemt hvad han havde lært dengang.

Nuvel. Det vi 2 “vamle juniorer” ikke vidste, det var, Peder og for den sags skyld også Hans Erik, var virkelige dygtige alpine skiløbere og De prøvede ihærdigt at lære os de mest nødvendige og basale skinmanøvre, så som: Plove – dreje til højre – også dreje til venstre – holde farten nede og bringe sig selv til standsning.

Jeeeeeeg ved sgu ik’ helt, hvad der gik galt... men Peder råbte utallige gange... BREEEMS. Det gjorde vi så, men det var altid med hovedet ført, hvilket Peder syntes var så ganske udemærket, for hvis vi landede med hovedet først, så skete der I.flg ham, ingenting

med os..!

Peder sagde også, vi kørte og lavede punktummer. Det betød, vi kørte med hovedet under armen (hensynsløst stærkt) Altså fuld fart på.. CRASH (punktum) Vende skiene, fuld fart på igen.. CRASH (punktum) og så fremdeles. Faktisk temmelig simpelt.

Nå, nu til "Kasserollen.."

Det var en mørk nat. Alle på værelset sov. Midt om natten vækker Allan mig og siger han har det rigtig dårligt og han skal kaste op!

Tro mig. Når ens kammerat ligger tættere på end en 1/2 meter, siger hans skal kaste op, så reagere man på noget nær 1/1000 del af et sekund, for ens legeme ikke skal blive beriget med franske delikatesser, øl, vin og hvad der ellers måtte forefindes i bugen af en "vammel junior".

Jeg sprang, som sagt op af køjen. Langer ud efter det først og bedste, som kan indeholde ca. 2 liter vomitus. Det blev en kasserolle. Da Allan efter en tid, var blevet færdig med at koldgalvanisere kasserollen, tømte jeg den en sidste gang og stillede den på køkkenbordet.

Morgenen kom og Allan og jeg vågnede af duften, fra nylavet kaffe... SKØNT... lige indtil, vi ser Peder og Hans Erik sidde og nyde deres varme "velsmagende" kop kaffe og kasserollen stående på bordet imellem sig.

Jeg spørger forsigtigt... *Hvaaaaad Hvorfor står den kasserolle der?*

Hvorefter De svarer.. *Ja den har vi sgu 'da lavet kaffe på, hvorfor?*

Jeg svarer så rimeligt cool igen... *Nååå, vaskede I den lige af inden brug, ik'?!?*

Svaret tilbage var. *Nej hvorfor fanden skulle vi vaske den kasserolle af, den var jo ren.*

Det var dengang jeg gerne ville være usynlig!

Allan og jeg turde simpelthen ikke gå til bekendelse og fortælle dem sandheden. Først 10-15 år senere gik vi til bekendelse. Heldigvis mildnes sejlere med alderen.

Peder sejler Klubbens nye J 344 "Tøger" ind i Svanemøllehavnen, med sig som gast er Bent Ole West.

Hyggetur på Sundet i Junior både 1964

• Vinden er svag og vi ” Bent Ole West og Jørn” driver nærmere og nærmere Peder og Lau....

• Ka i så komme væk, råber Lau....

• Kan i ikke høre, må i lære det, griner Peder, og får fat i vores storeskøde...

• Peder stopper ikke, men griner højt ” det er sjovt at sejle” og vi må sejle i havnen, med en fortøjnings ende som storskøde. En dejlig Junior tid.

Foto: Jørn Drasbeck

Frem's Hovedkapsejlad 1968

• Den tid Bageren på Mindemindevej havde NK D4 "Afrodite", var Peder en fast del af beslutningen på de mange mange kapsejladser den deltog i, og vandt. Lau Skipper, Peder 1. mand, vi andre holdt os til i håb om at få en gasteplads.

1969 Første langtur

I Hobro påmønstrede Peder Galeasen "Lene Marie" for en tur til Marina Derya, Los Angeles, USA's Vestkyst. På samme tid tog Niller og jeg, Jørn, samme tur. Vi glædede os til at gense Peder og den øvrige besætning når vi kom til Barbados, for at høre om turen over Atlanten.

Men nej, da vi lagde ind i George Town's havn på Barbados, var der ingen Lene Marie. Ja de havde jo Peder ombord, så der blev sejlet stærkt også dengang. Var ankommet for længe side, og ville ikke vente længere, men satte kurs mod Panama Kanalen.

Vi lå langskibe på en lokal sejlforende fragtbåd der lastede Barbados Rom. Medens vi sad og nød livet, og de flotte piger inde på kajen, stod pludselig en lokal mand med en cykel, og råbte til os, "*Jeg er meget glad, og den kører godt, og nu er den indregistreret og har fået nummerplade på, TAT TAK Ha en god dag og rejse.*"

Niller og jeg forstod ikke noget, men så sagde Niller "*Den cykel han kørte på var en Skansen cykel der laves der hjemme. Mærkeligt.*"

Først da vi igen var hjemme og mødte Peder i klubben fik vi løst mysteriet.

Peder fortalte "*på vej hjem til skibet, efter en tur på værtshus, et sted i Limfjorden, var han og et par besætningsmedlemmer blevet enige om, at en sådan cykel ville være rar at have med på turen. Og mon ikke ejeren ville finde det OK, at de lånte den med på turen til Amerika.*"

Da vi var nået til Barbados uden at bruge cyklen, besluttede vi os at sælge den til en lokal ", hvad prisen var hørte vi aldrig. Men en flaske Rom havde vel været et got bytte.

Nu forstod vi "*TAK TAK Ha en god dag*" for manden med cyklen, havde ikke kunnet se forskel på de to sorte skibe, og de hvide langhårede og skæggede sømænd.

Sjælland Rundt 1984 – i hård vind

Sjælland Rundt i 1984 bliver husket som den mest blæsende i sejladsens historie. Ud af ca. 2.000 startende både kom kun ca. 170 i mål, heraf mange Sundet både. Her lidt dramatik fra sejladsen.

D 65 Knudsen Spækhugger

Om bord: Peder Skogstad, Bjarne Lindqvist, Carsten Hørløck Jensen, Hans Erik Ortving.

7 knob for riggen med knækket mast

Af Hans Erik Ortving (Sundposten1984)

Vi springer ind i beretningen om denne Sjælland Rundt ved Kalvehave som vi passerer som første Spækhugger lørdag kl. 15,15. Kort forinden har vi sat storsejlet, som har været bjærget, siden vi fik hård luft ved Storestrømsbroen.

Før Kalvehave observerer vi en del både, der runder pynten med kurs mod havnen. Da det hovedsageligt er X 79'ere, bekymrer det os ikke voldsomt. Dog beslutter vi at bjærge fokken, idet vi for at holde op langs kysten og fri af græsøerne, skal gå relativt højt til vinden. Beslutningen er god fordi der umiddelbart efter kommer svære regnbyger med luft og forringelse af sigten ned til omkring 100 meter. Vi slår et enkelt slag mod land for at være sikre på at gå fri af Græsøerne. Sigten bliver lidt bedre. Firkostløbet og soldaterne passerer. I kikkerten observeres en Spækhugger, der går afsted med fok og storsejl. Det er 95, Nelly der har fulgt os siden Kattegat. Vi sætter fokken.

Vinden er nu løjet en smule. Vel omkring 16-18 m/sek. hjemover. Jeg går på køjen.

Omkring kl. 10 bliver jeg vækket. Bjarne er i gang med at lave kaffe. Mens jeg ligger på køjen og drikker kaffe, frisker vinden. Bjarne lægger sig. Kort efter hører jeg Peder og Carsten snakke om at bjærge fokken. Carsten går på fordækket. På vej tilbage opdager han, at masten er vredet næsten over lige over dækket. Peder giver omgående besked om at bjærge storsejlet. Jeg tager støvler og tøj på, og går op i cockpittet. Bjarne reagerer ved at sige. Det var den "Sjælland Rundt". I øvrigt mener han ikke, vi behøver at være fire til at sidde og kigge på en brækket mast.

Situationen er nu følgende: Det vil være risikabelt at fortsætte for sejl. Hvornår bruddet er sket og hvorfor, ved vi ikke. Vinden er omkring 20 m sek. SØ med 2 – 3 meter høje bølger. Positionen pejles ved hjælp af Stevns og Falsterbo Fyr til 55' 23'5 N, 12' 37 Ø. Afstand til læ kyst ca. 6 sømil. Vanddybde 15 meter. Et anker vil næppe kunne holde. Vi beslutter at praje en forbipasserende båd. To gange har vi en båd indenfor hørevidde, men begge gange bliver situationen ikke opfattet. Masten står jo stadig. Peder beslutter at affyre et opmærksomhedssignal direkte mod næste båd af passende størrelse. Denne gang lykkedes det. Vi viser startnummer. Der bliver vinket fra båden, at situationen er opfattet

Båden ligger nu tværs i søen og driver med en hastighed, som vi skønner til 1 – 1,5 knob. Med afstanden til læ kyst har vi i værste fald fire timer, før vi hænger på den svenske kyst. Efter en diskussion om muligheden for at blive undsat indenfor fire timer, sammenholdt med at det bliver mørkt i dette tidsrum, enes vi om at prøve en anden mulighed. Vi prøver hvor "tæt" vi kan gå til vinden.

Det viser sig at vi kan holde 20 – 30 gr. fra vindretningen, der er stik vest. Altså kan vi vælge indenfor en vinkel på 70 – 110 gr hvor vi vil lande i Sverige, hvis vi ellers kan holde retningen. På Sø-kortet finder vi kun én tilløkkende mulighed: Skanør. Den eneste ombord der har været i Skanør, er Peder. Efter hans hukommelse er havnen indrettet med en N S-gående dækmole ca. 100 meter før selve indsejlingen. Heldigvis husker han ikke helt rigtigt. Dækmolen går i WNW-lig retning.

Fra "Danmark til søs" om Skanør

"I blæsende vejr kan N- eller S-gående strøm løbe tværs af indsejlingen med 1 – 2 knob. For W- og N-lige vinde over styrke 5 Beaufort må anløb frarådes; også udsejling ved denne vindstyrke, selvom magtfuld maskine er til rådighed".

Vi havde heldigvis ikke "Danmark til søs" on bord. Farten på riggen alene ligger omkring 4 – 4,5 knob. Altså kan vi nå Skanør, inden det bliver mørkt.

Efter et uformelt skibsråd er alle for Skanør løsningen, frem for at ligge tværs i søen passive og vente på hjælp. For at komme tidligt ind på plat læns, sættes kursen i første omgang mod trafiksepareringsbøjen nordøst for vor position. Den dukker op som beregnet. Herfra er kursen 90 gr. mod Skanør, plat læns. Sigten er rimelig god, vandtårnet syd for Skanør står, hvor det skal. Med en fart på 4 knob vil et eventuelt bjærgningsfartøj ikke have mange chancer for at nå os inden Skanør.

Der fuld kontrol over styringen. Det er faktisk tør og behagelig sejlads hvis det ikke lige havde været for masten. Vi nøjes med en mand i cockpittet for at være så friske som muligt til havnemanøvren. Vinden er øget til over 20 m/sek.

Kort før Skanør kaldes alle mand på dæk. Vi gør anker, fendere og alle disponible liner klar. Det sidste kvarter før vi når havnen fyrer vi fire opmærksomhedssignaler (pennepistolrakettet) af. Senere får vi at vide at ingen har set dem.

Udenfor havnen brækker søen voldsomt. Vi bliver lige udenfor ydermolen grebet af en brækker og rider med 8 knob afsted i skum. Da søen slipper os, tager vi grunden. Næste sø løfter os fri igen, og vi surfer frem til indsejlingen. Farten går ned, Bjarne kaster et Spilerskøde i land. Det bliver grebet af flinke svenskere og bliver surret omkring en sten. Vi er landet. Resten af havnemanøvren er rutine. Kl. 2 om natten har alle skyllet saltvandet af sig i Skanørs udmærkede bruser. Vi har ringet til HAS og meldt os udgået. Vi kan gå til middagsbordet: bøffer og rødvin. Sjælland rundt 1984 er slut for D 65.

Efterskrift: Denne beretning kan måske forekomme udramatisk. Selve oplevelsen af sejladserne helt tilbage fra Storestrømsbroen frem til landingen i Skanør var dog rigelig dramatisk for alle ombord. Der var undervejs blevet sovet i rå mængder. Alle var udhvilede, så bortset fra at alt ombord værende tøj var vådt, og ophold i cockpittet var en kold fornøjelse, var moralen høj.

Hermed det bedste råd vi kan videregive efter oplevelsen: Sørg for at få sovet tørt i en tør båd og hav rigeligt med ekstra tørt tøj med. Alt sammen for bedre at kunne træffe rigtige beslutninger i en kritisk situation.

Om Peder Skogstad

Peder var et drog! Det er selvfølgelig en hård udlægning til en nekrolog over en god ven og klubkammerat og desuden en formidabel dygtig kapsejler. Havde Elvstrøm sejlet spækhugger, er det meget sandsynligt at Poul var kommet ind på en tredjeplads. Nuvel, Peder var et drog. Og hvad er så et ”drog”? Betegnelsen er ikke min egen. Den hviler på Tom Snell Hansen – nok ikke kendt af så mange i klubben i dag. Vi er tilbage omkring 1963. Tom og jeg fandt ud af, at vi kunne leje klubbens små skolebåde – de såkaldte ”Øreballer” – til en dagssejladser, hvilket med en lærlingeløn udgjorde en væsentlig besparelse frem for en hel weekend. Når dagturen begyndte kl. 0001 søndag morgen, så var det næsten som en weekend-tur alligevel. Således entreret gik Tom på jagt efter en tredjemand til turen. Tom ringede så til mig og fortalte at han havde fundet en ung gut ved navn Peder. Han var godt nok lidt af et drog, men havde sejlet med Georg Stage. Om jeg kunne acceptere dette valg? Jeg sagde OK og bemærkede også til Tom, at dette med Georg Stage nok garanterede en vis kvalitet.

Vi havde en vidunderlig natsejladser op til Bäckviken, hvor vi ankom i morgenrøden, medens de andre havneliggere var ved at gå til køjs. Den slags ”weekend-sejladser” stod på gennem længere tid og det var på sådan en sørejse at Preben Barner senere skulle komme til at sætte sig i en lagkage.

Det tog ikke lang tid før Peder var en fast mand på holdet sammen med en anden fra juniorskolen: Lau Dedenroth Jacobsen. Bagerens søn fra Vennemindevej. Det var ”Lau og Peder, det drog”; næsten som et mellemnavn. Der var ”Knold og Tot” i avisen og så var der ”Lau og Peder” i klubben.

Hvis en og anden nu spekulerer over hvor Lau er henne i dag, så er han en af vennerne, der står på den anden side vandet og tager imod en trosse fra Arons færgebåd. Der har han stået i mange år.

Bageren fra Vennemindevej købte sig en Nordisk krydser og så begyndte Peder, sammen med bagerens børn, at udvikle sine sejlkundskaber.

Omkring 1970 udskiftede sejlkubbens nye skolechef de to små gaffelriggere, de såkaldte ”Øreballer” (af nogle også kaldet ”Øvekar”), med tre spækhuggere. I tidens ånd blev de døbt SVEND, KNUD og VALDEMAR. Se, det var noget der rykkede sejlerskolen og nogle år efter måtte man udvide med endnu en stor gaffelrigger: NORDVEST.

Sejlegenskaberne til trods, så var interiøret i spækhuggerne ikke brugervenligt for en større kreds af våde elever og der gik råd i træværket. Der kom derfor fokus på en afløser og valget faldt på typen DRABANT 24 og navnene blev leveret fra Alexandre Dumas. En yngre mand købte den ene af spækhuggerne, nr. 65, og en legende var født. KNUD blev til KNUDSEN. Der blev et par år efter optaget en hel film om kapsejladserne Sjælland Rundt, hvor kappestriden var tunet ind på nr. 65 og nr 17.

Den kulsorte spiler blev kaldt ”dødsannoncen” og når den var sat, så stivnede konkurrenterne af skræk, for alt og alle blev sejlet agterud. Således sejlede Peder og hans tapre besætning sig ind i utallige præmierækker og dansk sejlsportshistorie og sådan blev det bare ved.

Der manglede ikke sølvtøj i det lille hjem og sejlerudstyret var blandt landets bedste. På et tidspunkt begyndte spækhuggerklassen at arrangere stævner for vindergruppen. Man skulle altså have vundet et større stævne – danmarksmesterskabet f. eks. – for at kunne tilmelde sig. Stævnet blev kaldt HUGGER-TOPPEN. Peder og hans besætning vandt ikke hvert år, men de vandt mange gange. Klassens succes gik lidt op og ned, men den lille buttede spidsgatter holdt ved for en kreds af entusiaster og er igen kommet op på en bølgetop og er velfungerende.

Alt dette var nu ikke noget, der steg Peder til hovedet. Han gik rundt på bådpladsen iført sin kedeldragt og hjalp her og dér og var ferm til at støbe frisk tærezink ud af gamle klodser, hvis han da ikke lige var i gang med at opgradere en spækhugger.

Peder var værktøjsmager af profession og han var god til sit fag. Hvis man stod og manglede en eller anden ”dime”, så kunne Peder hurtigt få sat noget metal i rotation og vups, så havde man ”dimesen”. Da Peder gik på pension var han simpelthen nødt til at have en drejebænk i kælderen. Det var vi mange, der var glade for.

En anden vigtig ting er, at Peder var en af de heldige, der modtog klubbens særlige hæderspris: ”Buddhaen”. Det var klubbens daværende restaurørpar Claus og Leni Strandberg, der gav trofæet videre til Peder med følgende koncise motivering: Sidste mand i baren, første mand på banen!

Peder var et drog, men han var også en ”hønekoger”. At være hønekoger er noget helt specielt og knytter sig entydigt til sejlerskolens to ugers sommertur til Varberg i 1965. Vi lå i Arildslåge på nordsiden af Kullen og herfra drog besætningen fra Øreballe NORDVEST op på massivet medbringende en flaske VAT 69, styrmandens foretrukne mærke. Inden man forlod skuden, så havde man sat en høne på et svagt blus på bådens primus. Flasken blev tømt på vejen og besætningen fik sig et velfortjent

middagshvil, men sov over sig og kom sent hjem. Den 4 mands store besætning trådte samtidigt ned på dækket på den lille gaffelrigger, som krængede betragteligt mod land, hvorved den nu i særdeleshed gennemkogte høne skred af primussen, gik på dørken og splittede ad – som en svensk konstabel – i tusinde parter og spredte sig for det meste under dørken, opblandet i bundvandet. Der var intet, absolut intet kød tilbage. Alt var suppe og nøgne knogler.

Undertegnede bevidnede hændelsen fra flagskibet SUNDET, så det er ganske vidst! Skæbnen havde bestemt at bemeldte person skulle være fører på NORDVEST efter Varberg, hvor skipper og styrmand afmønstrede og tog hjem, vistnok afhentet af Niller, hvorefter besætningen bestod af mig og....(rigtig gættet) Lau og Peder. Jeg skal blot her bemærke, at turen gav mental styrke. Hjemturen tog den anden uge og er et kapitel for sig. Da vi kom hjem til Svanemøllehavnen om lørdagen ved middagstid, så var det et pragtfuldt vejr. Blændende solskin og masser af vind. Vi sad i cockpittet og havde rigget cockpit teltet af. Jeg sad med ryggen til solen og spurgte Lau og Peder, der sad overfor mig, om vi ikke kunne bytte plads. Min plads var absolut den bedste, så de spurgte mig hvorfor? Jo, sagde jeg. Jeg er blevet solskoldet bag ørerne. Lau grinte og var ved at falde ned fra toften. Peder, det drog, grinte også, men knap så voldsomt. Og hvad var nu egentligt et drog? Vi lader svaret blæse i vinden. Men hvis de griner igen næste gang vi ses, så får de ved Gud et par flade! Så ka´ de lære det, ka´ de! Sådan et par hønsekogere.

Medlem nr. 92.
2021.02.04

Mr. Spækhugger Peder Skogstad blev kun 73 år efter kort tids sygdom

Peder Skogstad fra Sejlklubben Sundet nåede at vinde sit sjette DM-guld i Spækhuggeren efter at have deltaget 39 gange. Sjælland Rundt vandt han otte gange, også i 1981 med 90 Spækhuggere til start. Vennerne Jesper Andersen og Per Risvang fra Aarhus skriver her en nekrolog.

Af Troels Lykke | 08-02-2021 14:19

Peder Skogstad døde den 4. februar 2021 efter kort tids sygdom. Peder blev født 24.03.1947. Hans karriere i Spækhuggerklassen startede i 70'erne.

Peder, der var uddannet værktøjsmager og var medlem af Sejlklubben Sundet i København, har siden 1978 deltaget ved DM 39 gange med mange topresultater – heraf som vinder otte gange Sjælland Rundt, sidste gang i 2018.

Og han har sejlet Fyn Rundt, Møn Rundt, Hven Fundt og meget mere MANGE gange. I 1980'erne var Peder en del af den drivende flok i Spækhugger-klassen sammen med bl.a. Hans Erik Ortvig.

Havde fire Spækhuggere

Fire Spækhuggere har Peder haft; 65 KNUDSEN, 130 VALBORG, 114 GENBRUG og 135 IGENBRUG

Knudsen havde Peder selv – de næste tre både havde han sammen med Søren Due.

Peder og hans “lærlinge” Bjarne og Søren fandt igen sammen i 2015. I en lånt båd knækkede de masten i første sejlads. Det skulle løses, så Peder og Søren Due købte DEN 114 for at kunne aflevere en mast. Men med DEN 114 gav de den atter gas med Spækhugger-sejlads og dermed de sidste fem års Spækhugger-meritter, hvor Peder har stået på podiet til DM de sidste tre år.

Vandt sjette DM i Spækhuggeren

I 2018 blev det som vinder og dermed Peders sjette DM-guld i klassen.

Vi havde ofte besøg af Peder i Aarhus. Det kunne være til lokale sejlads i lånte både eller for at sejle Fyn Rundt med os i Canasta eller Trines Tvangsarv.

Han tog også gerne turen med bussen til Aarhus for være med til at sejle Spækhuggermaster rundt i Danmark og Norge i ROXY (en J-145) eller for at være turist til sejl sports-VM 2018.

På de lange ture kunne Peder stå ved roret i timevis – gerne med en øl serveret i ny og næ. Han var en rolig og sej tursejler.

Han fortalte gerne om hans mange solosejladser – især i Knudsen. Sommerferiesejlads Svanemøllen-Christiansø nonstop for så at feste på Månen i flere dage inden sejladsen fortsatte.

Ikke den der førte sig frem

Der er ikke et sted langs Danmarks kyster, han ikke har været. Peder var ikke den, der førte sig frem. Det tog tid at lære ham at kende. Men fordi vi har kendt ham i så mange år, står vi tilbage med mange gode minder.

Han var en dygtig sejler, men vigtigst var han en god sejlerkammerat. Altid fair, hjælpsom og ordentlig. Vi er mange, der har mistet en god sejlerkammerat

Ære være hans minde. Vores tanker går til Birgitte og familien.

DEN 109 Canasta
Jesper Andersen og Per Risvang